

# Počátek běhu lhůty pro podání stížnosti

Nezbytným předpokladem naplnění smyslu a účelu jednak ústavně zaručeného práva na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a jednak práva na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), jakož i smyslu a účelu práva podat opravný prostředek (stížnost) vůči prvostupňovému soudnímu rozhodnutí, je reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí, jež je podrobena stížností kritice. Obecně každé takové usnesení (včetně jeho odůvodnění) musí být dotčené osobě prokazatelně oznámeno takovým způsobem, aby z obsahu oznámení byly seznatelné všechny důvody, o něž se opírá výrok rozhodnutí. Těmto požadavkům lze alternativně vyhovět několika způsoby uvedenými v trestním řádu, a to doručením opisu usnesení, ústním vyhlášením usnesení, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude zapsáno v protokolu o úkonu, případně ústním vyhlášením, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude podchyceno zvukovým záznamem (§ 136, § 137, § 55a, § 55b trestního řádu), přičemž takto lze postupovat i v případech, kdy se ve smyslu § 137 trestního řádu usnesení nedoručuje a stačí jeho oznámení vyhlášením v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 1301/23 ze dne 12.7.2023)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele J. H., zastoupeného Mgr. Z.B., advokátem, sídlem P., proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. února 2023 č. j. 4 To 92/2023-168, za účasti Krajského soudu v Českých Budějovicích, jako účastníka řízení, tak, že usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. února 2023 č. j. 4 To 92/2023-168 bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. února 2023 č. j. 4 To 92/2023-168 se ruší.

## Z odůvodnění

### I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadeného rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), ve znění pozdějších předpisů, se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí s tvrzením, že jím došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva") a čl. 90 Ústavy.

2. Z ústavní stížnosti a obsahu vyžádaného spisu se podává, že stěžovatel byl rozsudkem Okresního soudu v Jindřichově Hradci (dále jen "okresní soud") ze dne 8. 6. 2020 č. j. 1 T 35/2020-95, který nabyl právní moci dne 28. 7. 2020, uznán vinným přečinem ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestní zákoník, za což byl odsouzen k peněžitému trestu ve výměře třiceti denních sazeb ve výši 700 Kč, tj. celkem 21 000 Kč, a podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku mu byl pro případ, že by trest nebyl ve stanovené lhůtě zaplacen, určen náhradní trest odnětí svobody na tři měsíce. Současně mu byl podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dva roky a podle § 228 odst. 1 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů,

mu byla uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku 10 572 Kč.

3. Usnesením okresního soudu ze dne 5. 10. 2021 č. j. 1 T 35/2020-134, které nabylo právní moci dne 5. 10. 2021, bylo u stěžovatele podmíněně upuštěno od výkonu zbytku uloženého trestu zákazu činnosti. Zkušební doba byla stanovena na čtrnáct měsíců a skončila dne 5. 12. 2022.

4. Usnesením okresního soudu ze dne 2. 2. 2023 č. j. 1 T 35/2020-160 bylo rozhodnuto, že podle § 91 odst. 1 trestního zákoníku se dosud nevykonaný zbytek trestu zákazu činnosti, který byl stěžovateli uložen rozsudkem okresního soudu ze dne 8. 6. 2020 č. j. 1 T 35/2020-95, vykoná. Okresní soud z provedeného dokazování zjistil, že stěžovatel se ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti dopustil celkem tří přestupků, z toho dvou přestupků na úseku dopravy, přičemž v jednom případě uloženou pokutu nezaplatil. Okresní soud proto dovodil, že stěžovatel v průběhu zkušební doby nežil řádným životem, proto rozhodl, že stěžovatel uložený trest zákazu činnosti vykoná. V poučení okresní soud uvedl, že proti usnesení lze podat stížnost do tří dnů ode dne oznámení a že stížnost má odkladný účinek.

5. Stížnost stěžovatele proti usnesení okresního soudu Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen "krajský soud") napadeným usnesením zamítl podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že stěžovatel podal stížnost proti usnesení okresního soudu dne 9. 2. 2023, přičemž byl osobně přítomen u veřejného zasedání konaného dne 2. 2. 2023, kde bylo předmětné usnesení vyhlášeno a kde byl poučen o důvodech včetně poučení o opravných prostředcích. Stěžovatel se ke stížnosti nevyjádřil. Krajský soud zdůraznil, že podle protokolu o veřejném zasedání ze dne 2. 2. 2023 bylo po vyhlášení usnesení dáno poučení o stížnosti včetně informace o třídní lhůtě k jejímu podání od oznámení usnesení. Takové oznámení podle krajského soudu nastalo vyhlášením usnesení v přítomnosti stěžovatele. Krajský soud proto uzavřel, že posledním dnem lhůty k podání stížnosti bylo pondělí 6. 2. 2023 a že stížnost stěžovatele (podaná na poště dne 9. 2. 2023) byla podána opožděně.

## II. Argumentace stěžovatele

6. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že usnesení okresního soudu nebylo vyhlášeno ve formě, ve které mu bylo doručeno, což bylo hlavním důvodem, proč stížnost po doručení usnesení okresního soudu podal. Tvrdí, že o žádných "důvodech" u veřejného zasedání poučen nebyl.

## III. Vyjádření účastníka řízení

7. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu krajský soud a Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích, aby se k ústavní stížnosti stěžovatele vyjádřily.

8. Krajský soud ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí ve věci.

9. Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích nevyužilo možnosti vyjádřit se k ústavní stížnosti, čímž se vzdalo postavení vedlejšího účastníka řízení. Ústavní soud proto s ním jako s vedlejším účastníkem dále nejednal.

10. Ústavní soud nepovažoval za nezbytné zasílat vyjádření krajského soudu stěžovateli k replice, neboť se v něm neobjevily žádné zásadní nebo nové argumenty.

## IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

11. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí napadené v ústavní stížnosti. Ústavní soud je k projednání ústavní stížnosti stěžovatele příslušný.

Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Jeho ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario), neboť vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva.

#### V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

12. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Není součástí soustavy soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), není jim instančně nadřizen, a nezasahuje do rozhodovací činnosti soudů vždy, když došlo k porušení "běžné zákonnosti nebo k jiným nesprávnostem", ale až tehdy, představuje-li takové porušení zároveň porušení ústavně zaručeného základního práva nebo svobody [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 1995 sp. zn. II. ÚS 45/94 (N 5/3 SbNU 17)]; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>. V řízení o ústavní stížnosti tedy není sama o sobě významná námitka "nesprávnosti" napadeného rozhodnutí, a není rozhodné, je-li dovozována z hmotného či procesního (podústavního) práva.

13. Ústavní soud po posouzení věci shledal, že ústavní stížnost stěžovatele je důvodná, neboť napadeným rozhodnutím bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

#### a) obecná východiska

14. Řádným opravným prostředkem proti usnesení je stížnost (§ 141 odst. 1 trestního řádu). Podle § 143 odst. 1 trestního řádu se stížnost podává u orgánu, proti jehož usnesení směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení (§ 137 trestního řádu). Vzhledem k tomu, že usnesením se zpravidla řeší otázky menší závažnosti, odpovídá tomu i právní úprava v trestním řádu, aby byla na jedné straně zachována procesní práva oprávněných osob domáhat se přezkoumání postupu orgánů činných v trestním řízení, ale zároveň na druhé straně nebylo řízení zatíženo zbytečnými průtahy v důsledku neustálého přezkoumávání jakéhokoliv rozhodnutí převážně procesní nebo technické povahy. Tomu odpovídá omezený okruh osob oprávněných stížnost podat, způsob rozhodování o ní i kratší lhůty pro její podání.

15. K pojmu "oznámení" podle § 143 trestního řádu se Ústavní soud již opakovaně vyjádřil. Z nálezu ze dne 9. 6. 2009 sp. zn. IV. ÚS 426/09 (N 134/53 SbNU 681) vyplývá, že nezbytným předpokladem a účelem práva na spravedlivý proces, a tedy i práva podat opravný prostředek (stížnost), je reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí, jež je podrobena stížností kritice. Pouze za těchto podmínek se dotčené osobě dostává i kvalifikované možnosti skutkově a právně argumentovat, a tedy v případě svého nesouhlasu zpochybňovat argumenty obsažené v odůvodnění, na nichž výrok jím napadeného rozhodnutí spočívá. Příslušné usnesení (včetně jeho odůvodnění) má být prokazatelně oznámeno takovým způsobem, aby z obsahu oznámení byly seznatelné všechny důvody, o něž se opírá výrok rozhodnutí. Těmto požadavkům lze alternativně vyhovět několika způsoby uvedenými v trestním řádu, a to doručením opisu usnesení, ústním vyhlášením usnesení, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude zapsáno v protokolu o úkonu, případně ústním vyhlášením, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude podchyceno zvukovým záznamem (§ 136, § 137, § 55a, § 55b trestního řádu).

16. Trestní řád přitom nenařizuje ani nevylučuje možnost pořízení zvukového či obrazového záznamu veřejného zasedání v řízení před soudem. Podle § 55a odst. 1, věty první, trestního řádu lze k zachycení průběhu úkonu podle potřeby využít i těsnopisného zápisu, který se pak spolu s přepisem do obyčejného písma připojí k protokolu, případně zvukového nebo obrazového záznamu,

anebo i jiného vhodného prostředku. Podle § 55b odst. 5 trestního řádu byl-li zvukový záznam pořízen o průběhu úkonu před soudem a není-li dán důvod k postupu podle odstavce 4 (případy, kdy protokol o hlavním líčení nebo veřejném zasedání není třeba písemně vyhotovovat), zaznamená se jeho podstatný obsah již v průběhu úkonu nebo bezprostředně po jeho ukončení do protokolu (srov. k tomu i § 55b odst. 7 trestního řádu).

17. Pro úplnost Ústavní soud poznamenává, že se v mnoha svých rozhodnutích blíže zabýval počátkem lhůty a jejím počítáním u usnesení, kterými je rozhodováno o meritu věci (např. rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy) nebo o závažných otázkách souvisejících se zásahy do základních lidských práv a svobod, zejména do práva na osobní svobodu (např. rozhodnutí o vazbě, nařízení výkonu původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, přeměně alternativních trestů v nepodmíněný trest odnětí svobody, rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, ale i rozhodnutí o zajištění apod.). V judikatuře, která byla ústavně konformním výkladem § 137 odst. 1, 4 trestního řádu původně vytvořena ve vztahu k usnesení, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení, a postupně byla rozšířena na další usnesení, která se podle trestního řádu doručují (zejména rozhodnutí o vazbě, o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, o přeměně alternativních trestů v nepodmíněný trest odnětí svobody a o výkonu původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody), Ústavní soud dospěl k závěru, že u takových usnesení je třeba vycházet z právního názoru, že ústavně konformní je pouze možnost podání stížnosti až po jejich doručení, byť předtím byla oprávněná osoba seznámena s výrokem a podstatnými důvody usnesení při jeho ústním vyhlášení, ale nebylo jí oznámeno jeho plné znění (včetně odůvodnění), které by pak bylo takto zapsáno v protokolu o veřejném zasedání, případně jeho plné znění (včetně odůvodnění) nebylo podchyceno zvukovým záznamem [srov. např. nálezy ze dne 10. 3. 2005, sp. zn. III. ÚS 303/04 (N 52/36 SbNU 555), ze dne 5. 1. 2006 sp. zn. III. ÚS 457/05 (N 4/40 SbNU 39), ze dne 4. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 389/09 (N 40/56 SbNU 461), ze dne 9. 6. 2009 sp. zn. IV. ÚS 426/09 (N 134/53 SbNU 681), ze dne 5. 2. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3780/18 (N 21/92 SbNU 214), ze dne 23. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 1542/09 (N 201/58 SbNU 787), ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3003/19 (N 210/97 SbNU 258), ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. I. ÚS 3842/17 (N 106/89 SbNU 573) aj.].

18. Ve zmíněných rozhodnutích Ústavní soud konstatoval, že nezbytným předpokladem naplnění smyslu a účelu jednak ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 a 38 odst. 2 Listiny), a v tom rámci i práva na obhajobu (čl. 40 odst. 3 Listiny), jakož i smyslu a účelu práva podat opravný prostředek (stížnost) vůči prvostupňovému soudnímu rozhodnutí, je reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí, jež je podrobena stížností kritice (srov. nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2009 sp. zn. IV. ÚS 426/09). Seznámení se s písemným odůvodněním je nezbytné pro kvalifikované podání stížnosti, protože oprávněná osoba musí mít možnost porozumět argumentaci soudu a zvážit možnost obrany proti němu. Opačný závěr by nutil oprávněnou osobu podat stížnost proti usnesení, aniž by se mohla seznámit s jeho písemným vyhotovením, a případná povinnost doručit opis usnesení by se pak jevila jako samoučelná. Byla-li na základě takového nesprávného právního názoru stížnost proti rozhodnutí o opravném prostředku soudem nedůvodně zamítnuta jako opožděně podaná, došlo tím k porušení stěžovatelova práva na soudní ochranu a na spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 a článku 38 odst. 2 Listiny.

19. Zárukou proti oslabení práva obhajoby na dostatečnou možnost odůvodnění své stížnosti je omezení, které soudu druhého stupně brání v rozhodnutí o podané stížnosti dříve, než má obviněná osoba možnost se seznámit s odůvodněním napadeného rozhodnutí (srov. např. již shora uvedené nálezy sp. zn. IV. ÚS 426/09 či sp. zn. III. ÚS 1542/09).

20. Ústavní soud ve své judikatuře již mnohokrát zdůraznil, že netoleruje orgánům veřejné moci - a především obecným soudům - formalistický přístup k aplikaci práva, který používá sofistikované odůvodňování k prosazení zřejmé nespravedlnosti [srov. např. nález ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS

21/96 (N 13/7 SbNU 87; č. [63/1997](#) Sb.)). Z požadavku materiálního právního státu zakotveného v čl. 1 odst. 1 Ústavy vyplývá povinnost každého soudce hledat a prosazovat skutečně spravedlivé řešení. Nad každým utvářením soudního rozhodnutí klene se dvojí imperativ - rozhodnutí musí být nejen zákonné, ale především spravedlivé. Úkolem soudu je rozpoznat skrze zákon spravedlnost [srov. náleze ze dne 13. 3. 2013 sp. zn. IV. ÚS 1241/12, body 14., 15. (N 42/68 SbNU 425)]. Zejména nelze tolerovat, aby sám stát profitoval z nedokonalosti právní úpravy či pochybení orgánů veřejné moci v neprospěch jednotlivce [srov. náleze Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016 sp. zn. II. ÚS 2062/14 (N 198/83 SbNU 185)].

b) aplikace obecných východisek na nyní posuzovaný případ

21. Z vyžádaného spisu okresního soudu Ústavní soud zjistil, že u veřejného zasedání okresního soudu konaného dne 2. 2. 2023, u kterého byl stěžovatel osobně přítomen, bylo provedeno dokazování, ze kterého vyplynulo, že stěžovatel se ve zkušební době podmíněného upuštění od výkonu zbytku daného trestu zákazu činnosti prokazatelně dopustil celkem tří přestupků, z toho dvou přestupků na úseku dopravy. Okresní soud proto uzavřel, že stěžovatel v průběhu zkušební doby nežil řádným životem a že uložený trest zákazu činnosti vykoná. Z protokolu o veřejném zasedání ze dne 2. 2. 2023 se podává, že při vyhlášení usnesení u veřejného zasedání okresní soud uvedl podstatné důvody svého rozhodnutí (nikoli tedy plné znění odůvodnění usnesení, které ani není obsaženo v tomto protokolu) a že stěžovatele poučil o opravných prostředcích. Příslušná státní zástupkyně se vzdala práva stížnosti, stěžovatel se ke stížnosti nevyjádřil. Z doručky založené na č. l. 160 spisu je patrné, že usnesení okresního soudu bylo stěžovateli doručeno dne 8. 2. 2023. Zvukový záznam daného veřejného zasedání se ve spisu nenachází.

22. Dne 9. 2. 2023 podal stěžovatel proti usnesení okresního soudu stížnost (viz č. l. 163 spisu). Krajský soud podanou stížnost napadeným usnesením zamítl podle § 148 odst. 1 písm. b) trestního řádu s odůvodněním, že stěžovatel byl osobně přítomen u veřejného zasedání konaného dne 2. 2. 2023, kde bylo předmětné usnesení vyhlášeno a kde byl stěžovatel poučen o důvodech rozhodnutí včetně možnosti podat proti němu stížnost ve lhůtě tří dnů od oznámení usnesení, což ovšem přesně neodpovídá obsahu protokolu o veřejném zasedání ze dne 3. 2. 2023 (č. l. 159 trestního spisu; viz k tomu i předchozí bod 21). Takové oznámení podle krajského soudu nastalo vyhlášením usnesení v přítomnosti stěžovatele. Krajský soud proto uzavřel, že posledním dnem lhůty k podání stížnosti bylo pondělí 6. 2. 2023 a že stížnost stěžovatele (podaná dne 9. 2. 2023) byla podána opožděně.

23. Ač v případě stěžovatele nejde o otázky osobní svobody či merita věci, kterých se týká shora uvedená judikatura, nelze ani u rozhodnutí, že se vykoná dosud nevykonaný zbytek trestu zákazu činnosti, tj. rozhodnutí týkající se práva na ochranu soukromí podle čl. 7 odst. 1 Listiny a práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny, pomíjet, že nezbytným předpokladem a účelem práva na spravedlivý proces, a tedy i práva podat opravný prostředek (stížnost), je reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí, jež je podrobena stížností kritice. Obecně každé takové usnesení (včetně jeho odůvodnění) musí být dotčené osobě (stěžovateli) prokazatelně oznámeno takovým způsobem, aby z obsahu oznámení byly seznatelné všechny důvody, o něž se opírá výrok rozhodnutí. Jak již bylo shora zmíněno, těmto požadavkům lze alternativně vyhovět několika způsoby uvedenými v trestním řádu, a to doručením opisu usnesení, ústním vyhlášením usnesení, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude zapsáno v protokolu o úkonu, případně ústním vyhlášením, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude podchyceno zvukovým záznamem (§ 136, § 137, § 55a, § 55b trestního řádu), přičemž takto lze postupovat i v případech, kdy se ve smyslu § 137 trestního řádu usnesení nedoručuje a stačí jeho oznámení vyhlášením v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit.

24. V nyní posuzovaném případě z protokolu o veřejném zasedání ze dne 2. 2. 2023 vyplývá, že při vyhlášení usnesení u veřejného zasedání okresní soud uvedl "podstatné důvody" svého rozhodnutí,

kteře vřak v protokolu blíže konkretizovány nejsou, a že stěžovatele poučil o opravných prostředcích. Žádný zvukový záznam z daného veřejného zasedání, který by specifikoval důvody rozhodnutí okresního soudu, se ve spisu nenachází. Byť byl tedy stěžovatel u veřejného zasedání osobně přítomen, není z obsahu spisu zřejmé, zda mu při ústním vyhlášení bylo příslušné usnesení prokazatelně oznámeno tak, aby z obsahu oznámení byly seznatelné všechny důvody, o něž se výrok rozhodnutí opírá, přičemž stěžovatel v ústavní stížnosti namítá, že napadené usnesení nebylo vyhlášeno ve formě, ve které mu bylo doručeno; přitom soudu nic nebránilo poznamenat celé usnesení, včetně jeho odůvodnění a poučení o opravném prostředku do protokolu o veřejném zasedání nebo použít zvukový záznam a nosič informací ho obsahující založit do spisu (srov. § 55b odst. 7 trestního řádu), jak nakonec okresní soud učinil v souvislosti s hlavním líčením ze dne 8. 6. 2020 (viz CD-R za č. l. 94 trestního spisu) nebo krajský soud v souvislosti s veřejným zasedáním ze dne 28. 7. 2020 (č. l. 106 trestního spisu). Z těchto důvodů právně relevantní oznámení nastalo až doručením usnesení okresního soudu stěžovateli dne 8. 2. 2023 (viz č. l. 60 spisu), a proto až od tohoto data je třeba počítat lhůtu k podání stížnosti. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení stížnost dne 9. 2. 2023 (viz č. l. 163 trestního spisu), proto byla třídnenní lhůta k podání stížnosti v jeho případě zachována. Stěžovatel měl v daném případě právo seznámit se před podáním stížnosti s vyhotovením napadeného usnesení okresního soudu včetně všech důvodů, o něž se opírá výrok rozhodnutí.

25. Zamítl-li krajský soud stížnost stěžovatele jako opožděně podanou, porušil svým postupem právo stěžovatele na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

## VI. Závěr

26. Podle čl. 90 Ústavy jsou soudy povolány k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům. Jde o kompetenční normu, která není bezprostředně pramenem subjektivních práv. Avšak obrátí-li se na soudy účastník řízení v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy domáhaje se svých práv stanoveným postupem v souladu s právní úpravou a relevantní judikaturou, není možné výklad jednotlivých pojmů zúžit v jeho neprospěch.

27. Pro ústavně nesouladný způsob určení počátku běhu lhůty pro podání stížnosti, a v důsledku toho nesprávné zamítnutí této stížnosti pro opožděnost, Ústavní soud podle § 82 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl, vyslovil, že napadeným usnesením krajského soudu bylo porušeno právo stěžovatele na přístup k soudu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a toto usnesení zrušil. Krajský soud je povinen stížnost stěžovatele proti napadenému usnesení okresního soudu věcně projednat a znovu o ní rozhodnout.

28. Ústavní soud o ústavní stížnosti rozhodl mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, neboť dospěl k závěru, že od něho nelze očekávat další objasnění věci (§ 44 zákona o Ústavním soudu).

© EPRAVO.CZ – Sběrka zákonů, judikatura, právo | [www.epravo.cz](http://www.epravo.cz)

## Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)